

Universiteit
Leiden
The Netherlands

ME en ziekte

Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (1997). ME en ziekte. *Uitspraken Sociale Zekerheid*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/12227>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/12227>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

rheumatoloog Van der Tempel blijkt, dat deze heeft vastgesteld dat eiser lijdende is aan het chronisch vermoeidheidssyndroom in aansluiting op een viraal infectie in april 1996, dat genoemd chronisch vermoeidheidssyndroom ofwel Mualchische Encephalomyelitis (ME) een zeer moeilijk diagnostiseerbare ziekte is.

4.2 Gedaagde heeft een gemotiveerd verweer gevoerd

Gedaagde heeft daartoe aangevoerd, dat hij zich dient te houden aan de conclusie van zowel de ARBO-arts als de conclusie van de arts die de second opinion heeft gegeven, welke conclusies beide erop neerkomen dat eiser arbeidsgeschikt is en dient te komen werken, dat nu eiser niet komt werken gedaagde ook geen loon verschuldigd is, dat de vordering van eiser reeds moet stranden op grond van het bepaalde bij artikel 7A:1638ca lid 1 BW, nu dit lid vereist dat een voor de werknemer gunstige second opinion is uitgebracht.

5. De beoordeling van het geschil

5.1 Eiser heeft gesteld een spoedeisend belang te hebben bij de onderhavige vordering, welke spoedeisendheid door gedaagde niet dan wel onvoldoende gemotiveerd is weersproken.

Eiser vordert enerzijds – kort gezegd – een verklaring voor recht dat hij arbeidsgeschikt is en anderzijds doorbetaling van loon vanaf 18 september 1996 op grond van het feit, dat hij arbeidsgeschikt is en gedaagde verplicht is op grond van de tussen partijen geldende CAO loon door te betalen.

De Kantonrechter is van oordeel, dat in een procedure als de onderhavige, waarbij een voorlopige voorziening kan worden getroffen in het algemeen geen plaats is voor het geven van een zuiver declaratoire beslissing. De Kantonrechter zal derhalve de vordering sub 1 afwijzen.

Voor wat betreft de vordering sub 2 dient, naar het oordeel van de Kantonrechter, in casu enkel beoordeeld te worden of het wel of niet aannemelijk is dat in een eventueel te entameren bodemprocedure geoordeeld zou worden dat thans eiser arbeidsgeschikt danwel arbeidsgeschikt is.

Om tot dit oordeel te komen dienen niet alleen in ogenschouw te worden genomen de conclusies van de ARBO-arts en de arts van het GAK die de second opinion heeft gegeven maar ook het arbeidsverleden van eiser en het medisch attest d.d. 4 september 1996 van rheumatoloog Van der Tempel. Hoewel de conclusies van zowel de ARBO-arts als de arts van het GAK die de second opinion heeft gegeven erop

neerkomen, dat eiser arbeidsgeschikt is te achten, wijst het medisch attest van de rheumatoloog Van der Tempel, aan wiens specialistisch oordeel in beginsel grote waarde toekomt, op het aanwezig zijn van ME. Op grond daarvan en op grond van het feit, dat het arbeidsverleden van eiser zodanig is, dat gevoeglijk kan worden aangenomen, dat van simulatie aan de zijde van eiser geen sprake is, is de Kantonrechter dan ook van oordeel, dat geenszins aannemelijk is geworden dat in een eventueel door een der partijen te entameren bodemprocedure onomstotelijk zou komen vast te staan, dat eiser op en na 1 september 1996 arbeidsgeschikt bevonden zou worden. Eerder lijkt aannemelijk, dat eiser inderdaad lijdende is aan de ziekte ME en op en na 18 september arbeidsgeschikt was.

De Kantonrechter zal derhalve de vordering toewijzen als na te melden.

Gedaagde dient als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van dit geding te worden veroordeeld.

Beslissing ex artikel 116 Rv

Veroordeelt gedaagde om binnen een week na heden aan eiser het aan hem vanaf 18 september 1996 toekomende salaris ad f 3.395,20 bruto per vier weken cum annexis te betalen en voorts tot doorbetaling van dat loon telkens op de respectieve vervaldagen, zolang de arbeidsovereenkomst tussen partijen voortduurt, dan wel rechtens uit anderen hoofde een einde zou komen aan deze betalingsverplichting.

Veroordeelt gedaagde in de kosten van het geding, deze aan de zijde van eiser tot heden in totaal begroot op f 620,12, waaronder een bedrag van f 375,- terzake van salaris en noodzakelijk gemaakte verschotten van de gemachtigde van eiser.

Verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad.

Wijst af het meer of anders gevorderde.

23

CRvB 11 december 1996, nr. 95/7154
(mrs Van der Net, Bekker en Hoogeveen)

Richtlijn Tica; medisch arbeidsgeschiktheidscriterium.

Aangevoerd is dat bij de beoordeling van de (on)geschiktheid tot werken van belanghebbende niet het protocol is aange-

houden als zou zijn voorgeschreven in de richtlijn van het TICA genaamd 'medisch arbeidsongeschiktheids criterium', die in september 1996 is verschenen.

Daargelaten welke status aan deze richtlijn toekomt en daargelaten het feit dat het onderhavige besluit ruimschoots voor de publicatie van die richtlijn is genomen, is de Raad bij de toetsing van de vraag of belanghebbende ongeschikt was tot het verrichten van haar werk, aan die richtlijn niet gebonden.

[ZW art. 19]

B. S-A., wonende te A., appellante, en
het bestuur van de *Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen*, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 23 juni 1994 is appellante namens gedaagde in kennis gesteld van een besluit in het kader van de Ziektewet (ZW).

De Arrondissementsrechtbank te Zwolle heeft bij uitspraak van 7 september 1995 het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Namens appellante heeft mr J.S. Visser, advocaat te Stadskanaal, tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld en de Raad op de in een aanvullend beroepschrift van 31 januari 1996 (met bijlage) aangevoerde gronden verzocht de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit te vernietigen. Bij brief van 24 maart 1996 zijn de gronden van het beroep, onder verwijzing naar het bijgevoegde rapport d.d. 19 maart 1996 van de neuroloog-psychiater dr J. Dijkstra, nader aangevuld. Bij brief van 1 november 1996 zijn namens appellante ter ondersteuning van het beroep nog enige stukken aan de Raad toegezonden.

Gedaagde heeft bij brief van 29 maart 1996 (met bijlage) van verweer gediend en de Raad verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad, gehouden op 13 november 1996, waar appellante is verschenen bij haar gemachtigde, mr Visser voornoemd, en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr H.C. Bollen, werkzaam ten behoeve van gedaagdes bedrijfsvereniging.

II. Motivering

Krachtens artikel 19 Ziektewet bestaat

– voorzover hier van belang – recht op zieken-geld indien de verzekerde wegens ziekte of gebrek ongeschikt is tot het verrichten van zijn arbeid. Onder 'ongeschiktheid' wordt verstaan het op medische gronden naar objectieve maatstaf gemeten niet kunnen of mogen verrichten van de in aanmerking komende arbeid. Appellante heeft zich per 6 december 1993 ziekgemeld met diverse pijnklachten van met name de rechterlichaamshelft en met hoofdpijn en moeheid. Door de behandelend neuroloog W. van Pelt werd gedacht aan fibromyalgie en hij verwees haar naar de reumatologe C. van Booma-Frankfort. Deze is tot de conclusie gekomen dat appellante aan alle criteria voor fibromyalgie voldeed en adviseerde appellante – onder meer – om vooral in beweging te blijven. Vanwege gedaagde is appellante onderzocht door de revalidatie-arts W.C.G. Blanken, die blijkens zijn rapport van 13 juni 1994 geen afwijkingen heeft kunnen constateren en van oordeel was dat appellante niet aan enigerlei lichamelijke aandoening lijdende en derhalve niet beperkt was in het verrichten van arbeid. Bij het bestreden besluit heeft gedaagde appellante met ingang van 21 juni 1994 geen verder ziekgeld verleend, aangezien zij volledig arbeidsgeschikt werd geacht.

Naar ter zitting van de Raad is bevestigd, heeft appellante per 13 oktober 1993 ontslag genomen uit haar betrekking als huishoudelijk medewerkster in een kinderdagverblijf voor 32 uur per week, omdat zij die werkzaamheden te zwaar achtte. Daaruit leidt de Raad af dat appellante zelf een streep heeft gezet onder haar oude werk. Aan haar is vervolgens onverkort een werkloosheidsuitkering toegekend. Ten tijde van de ziekmelding op 6 december 1993 had appellante niet in enig ander werk hervat. In die omstandigheden kan niet meer de arbeid die appellante laatstelijk voor de ziekmelding feitelijk verrichtte, gelden als maatstaf waarnaar de ongeschiktheid tot werken moet worden beoordeeld, maar moet als zodanig worden beschouwd in billijkheid op te dragen arbeid; meer in concreto gaat het dan om lichte werkzaamheden, in dezelfde omvang als voorheen werd verricht.

Voor de vraag of appellante ten tijde in geding al dan niet tot het verrichten van dergelijke arbeid in staat was, heeft de rechtbank zich laten voorlichten door de reumatoloog J. Siebenga. Aan diens rapport van 29 maart 1995 ontleent de Raad dat de deskundige bij appellante geen duidelijke aanwijzingen voor ziekte of gebrek heeft kunnen vaststellen en dat appellante neigt tot pijn- en vermijdingsgedrag. De deskundige achtte appellante wel in staat tot het

verrichten van haar in billijkheid op te dragen arbeid "met uitzondering van zware lichamelijke werkzaamheden met repeterende bewegingen en onder tempodruk".

Reeds gelet op die conclusie van de deskundige Siebenga is de Raad van oordeel dat appellante ten tijde in geding niet ongeschikt kan worden geacht voor haar werk als vorenbedoeld. Het standpunt van J.Th.M. van de Steeg, huisarts van appellante, en van de neuroloog-psychiater dr J. Dijkstra, die op verzoek van appellante een expertise-rapport heeft uitgebracht, dat hierop neerkomt dat bij appellante een grotere beperking in de wekelijkse arbeidsduur moet worden aangenomen, acht de Raad onvoldoende geobjectiveerd. De Raad kan voorts niet inzien dat aan de door gedaagde in januari 1995 geaccepteerde ziekmelding wegens klachten van gynaecologische en urologische aard, betekenis toekomt voor de (on)geschiktheid in het onderhavige geding.

Anders dan namens appellante is betoogd, acht de Raad – alle relevante gegevens in aanmerking nemend – bij appellante niet een situatie aanwezig, waarin gesproken kan worden van een door ziekte of gebrek veroorzaakt ernstig pijnsyndroom dat oorzaak is van arbeidsongeschiktheid, als bedoeld in de uitspraak van de Raad d.d. 7 maart 1986, gepubliceerd in RSV 1986, 201.

Namens appellante is tenslotte nog aangevoerd dat vanwege gedaagde bij de beoordeling van de (on)geschiktheid tot werken van appellante niet het protocol is aangehouden als zou zijn voorgeschreven in de richtlijn van het TICA genaamd 'Medisch arbeidsongeschiktheids criterium', die in september 1996 is verschenen.

Daargelaten welke status aan deze richtlijn toekomt en daargelaten het feit dat het onderhavige besluit ruimschoots voor de publicatie van die richtlijn is genomen, is de Raad bij de toetsing van de vraag of appellante ongeschikt was tot het verrichten van haar werk, aan die richtlijn niet gebonden.

De Raad overweegt tenslotte dat naar zijn oordeel gedaagde bij het nemen van het bestreden besluit noch onzorgvuldig noch in strijd met enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft gehandeld.

Hetgeen overigens nog namens appellante is aangevoerd, heeft de Raad niet tot een andere opvatting kunnen brengen.

Het vorenstaande leidt ertoe dat beslist wordt als hierna is aangegeven. De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 8:75 Algemene wet bestuursrecht.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

Bij oppervlakkige lezing lijken de uitspraken van de CRvB (USZ 1997/23) en van Ktg. Maastricht (USZ 1997/22) tegengesteld. De kantonrechter lijkt ruimer voor de aan ME lijdende werknemer dan de Centrale Raad. In de praktijk zijn de verschillen echter niet zo groot. In CRvB 1 mei 1996, RSV 1991/161 en 162 is duidelijk geworden dat nu bij ME geen organische oorzaken zijn aan te wijzen, het onderzoek er op gericht dient te worden dat klachten worden geobjectiveerd als uiting of gevolg van een somatisch of psychisch ziek zijn, dan wel een combinatie van beide. Niet doorslaggevend is dat niet altijd exact valt aan te wijzen aan welke ziekte deze klachten zijn toe te schrijven. Bij de beoordeling kan ook meespelen dat de anamnese consistent is, het psychiatrisch onderzoek betrouwbaar en de diagnose een door de beroepsgroep aanvaarde diagnose is.

In de praktijk komt dus bijzonder veel aan op het oordeel van de deskundigen. In casu heeft bij de CRvB dit oordeel geleid tot grote twijfel over de aard van de pijnklachten, terwijl de kantonrechter bij de uiteenlopende oordelen van deskundigen het zwaarste gewicht heeft toegekend aan dat van de specialist boven dat van de ARBO- en GAK-arts. Ook het arbeidsverleden van betrokkene gaf de kantonrechter het nodige vertrouwen.

Opvallend is verder hoe weinig de CRvB zich gelegen laat liggen aan de Tica-richtlijn, waaraan hij inderdaad juridisch niet is gebonden. Dat zou uiteraard anders liggen indien het Tica terzake een wettelijke regelingsbevoegdheid had.

GHvV

Arbeidsongeschiktheid

24

CRvB 3 december 1996, nr. 95/2938 AAW
(mrs. Spaas, Van der Kade, Van Male)

AA-premies; maatmaninkomen zelfstandigen.